

STOCKHOLMS COURIER

Thorsdagen den 20 April.

Sine ira, studio et metu.

*Yttrande af en Ledamot i Comitén til reg-
lerande af Statens Embeten och tjänster.*

(Forts. från N:o 31.)

När alla rättsfrågor varda afdömda af oberoende Domare; så är fullkomligen sörgdt för folkets Frihet och Säkerhet; — och det blir alltid folkets eget fel, om det icke vill eller icke förstår att vårda dessa dyrbarheter, medelst begagnande af den opinionsmagt, som ligger i dess händer. — Och när de Oeconomiska Lagarne blifvit ändrade efter tidens fordran, torde Domaremagten icke bli öfverhopad med göromål.

Sedan alla Bergs- Tings-Rätter, Hall-, Post- och Sjö-Tulls-Rätter, Sletts-Rätter och Borg-Rätter samt alla Academiska Jurisdictionerne komma att upphöra, och deras göromål öfverflyttas på ordinarie Domstolarne; så är det onekligt, att första Domstolen på landet eller i Staden, isynnerhet i vissa orter, få förökade göromål, innan de nya Lagarne komma att gå i verkställighet; äfvensom Hof-Rätterne få tillökade göromål, isynnerhet angående Besvär öfver Boställs-Syner, som komma att gå Domstols-vägen; men jag hoppas, i senare afseendet, att Konungen snart torde tillåta en betydlig Reform inom krigsmakten, isynnerhet i afseende på Subaltern-Officerarnes boställen, hvilka, såsom sällan

bebodde af Indelningshafvaren för längre tid, varda vanskötte, och följakteligen böra försäljas till Skatte, och Indelningshafvaren tilläggas motsvarande årlig Ränta, hvar på full tillgång blifver, om kyrkotionden i Skåne varder anslagen till Statens behof, och Församlingarne derstädes, på lika sätt som i de öfrige Provincer, åläggas att själva underhålla sina Kyrkor. För öfrigt måste det allmänna Beslut rättvisligen genast vidtagas, att Staten ej belastas med Byggnadsskyldighet eller annat bidrag till något slags Boställe eller Kungsgård, som är anslagen till Lön eller Gratification. Riket skall vinna otroligt på en sådan Reform, att få dessa vanskötte Boställen till självägande jord; och indelningshafvarne få deras Lön bestämd, försäkrad för allmissväxt och olycka, samt befriad från kostnad för de otaliga Synförrättningar; äfvensom embetsmän lindras från mycket besvär.

Sedan jag uppgjort förslag för administrationen i den öfversta Instancen, återstår nu att fullända densamma.

Det ligger i sakens natur, att folket endast lemnat ifrån sig så mycket af den administrativa Styrelsen, som det själf icke kan förestå. En del måste folket själf behålla för att icke anse sig omyndigt. Det måste ock verkställa något själf; ty annars skulle Embetsmännens antal i de lä-

gre graderna blifva allt för stort, om dessa skulle utöfva ett oinskränkt förmynderskap öfver folkets alla handlingar. Folket bör dessutom vänja sig att sjelf förvalta en del af sina allmänna angelägenheter, för att få kärlek och intresse för sin frihet och för sitt fäderneslands sjelfständighet. När folket i utöfningen af sin andel i administrationen finner sin befattning mödosam; så skall det med aktning och kärlek bemärka de Embetsmän, som med nit och oväld besörja den viktigare och vidsträcktare delen af administrationen. Det skall då icke, hädanefter som tillföre, uti hvarje Tjensteman tro sig skåda en förtryckare.

I senare åren hafva så kallade Sockne Hushålls-Committeer blifvit inrättade, för att sprida kunskaper i Landtbruksskötselen. Dessa Committeer, som merendels utgöras af de förståndigaste medlemmar inom hvarje sockn, kunde åläggas en vidsträcktare befattning, såsom:

1:o Att sträcka sin uppmärksamhet till hushållningen med Skogarne. Det strider mot all rättvisa, att Staten tillvällar sig något slags dispositions-rätt öfver sjelfägandes skogar. Det är denna onaturliga Lag, som kanske vållat skogarnes förstöring, och åtminstone förstört mångfaldiga medborgares timliga välfärd. Författningarna rörande sådana skogar böra, enligt min öfvertygelse, alldeles försvinna. Ehvad sträng lag man än vill stadga, så skola skogarne dock aldrig komma i bättre tillstånd genom någon annan åtgärd än skogs-produkternes afsättning och skäligen betalning. Den befattning, Committeerne härutinnan bör tillkomma, bör bestå uti undervisning för den okunnigare delen af allmogen, huru skogarne skola vårdas och användas, för att blifva nyttigast för jordägaren. Vården om Kronoskogarne bör tillhöra de tjenstemän, som Konungen dem anförtro.

2:o På lika sätt, som Fattigvården tillhör hvarje Sockn eller District särskildt; så böra ock Arbetshusanstalterne höra till Sockne-Committeernes omvårdnad. Staten bör ej belastas med underhållande af några arbetsanstalter för andre personer än sådana, som enligt Criminal-lagarne böra undergå correction. Våra Police-Författningar rörande detta ämne höra till Barbariets tidevarf. — Man klagat öfver folkbrist och ser icke, att lagarne tydeligen åsyfta att utrota folket. — Den fattige orklöse får sitt underhåll af Fattiginrättningen i sin sockn; — men den fattige arbetsföre, som för ett ögonblick saknar årstjenst eller annat lagligt näringsång, dömes till slafveri, kanske oftast för lifstiden, att utan gagn tillbringa ett uselt lif på Statens dryga bekostnad. Sverige organiserar ett publikt slafveri, mycket farligare och skamligare än det Africanska enskilda. — Jag föreslår derföre, att de publike arbetsanstalterne måtte upphöra, att ingen person, som ej begått brott och efter allmänna Criminal-lagarne bör straffas, må betagas sin personliga frihet, och att omsorgen för folkets sysselsättning och föda endast bör öfverlemnas åt Sockne-Comiteerne, efter samma grunder som gälla för Fattigförsörjningen. Det blir då hvarje sockns eller stads skyldighet att, utan något bidrag från Staten, förse det fattigare folket med handslögder eller arbete i jord, allt efter hvarje orts local, hvilket på Styrelsen sjelf må ankomma.

3:o Tillsynen öfver allmänna vägar och broar torde beqvämligast kunna uppdragas åt bemalte Committeer, likväl bör länsstyrelsen hafva öfveruppsigten derå.

4:o Böra Committeerna kunna anlitas i vissa handräkningsmål, som fordra skyndsamt åtgärd, då publik tjenstemans biträde ej i hast kan vinnas; men isynnerhet böra

Comiteerna meddela nödiga handräcknings-åtgärder uti frågor emellan husbönder och tjenstehjon, och rätt begripa, att förhållanden dem emellan äro följder af frivilliga öfverenskommelser emellan frie menniskor.

Då desse med flere administrativa åtgärder, hvilka uti särskilt Reglemente för hvarje auctoritets befattning skola utstakas, komma att tillhöra Sockn- eller Stads-Committéerne; så varda Tjenstemännens göromål, genom en sådan inrättning, ansevärdigen förminskade.

Landshöfdingarne blifva Regeringens och Administrations-styrelsens organer. Deras göromål blifva enahanda som hittills, med det vigtiga undantag, att alla slags criminela Mål och alla Rättsfrågor skiljas från deras befattning. Då Konungen och Ministrarne ej tillkommer någon pröfningsrätt härutinnan, kunna Landshöfdingarne icke eller få befatta sig dermed. Den nya instructionen skall noga iakttaga denna skillmässa. Konungens Justitiæ-Canceller, som är Justitiæ Stats-Ministerns närmaste man, bör ock vara närvarande och yttra sig vid alla befordringar till Domare-sysslor; Justitiæ-Cancelleren bör hafva högsta uppsigten öfver Fängelserne och Corrections-inrättningarna.

Den generela indragning, som nu kan bestämmas, består deri, att alla Bergmästare- och Bergsfogde-Tjenster, Geschvornier med deras Betjening, samt hela Jägeri-Staten, äfvensom alla Biskops-löner, utom Årke-Biskopens, böra genast indragas, så fort Vacancer inträffa, hvilket så mycket mindre kan strida emot några Privilegier, som Konungen har i sin magt, att ej tillsätta berörde Tjenster. — Domprostarne kunna förses med Biskops-Titul, och deras lönevilkor regleras i och med den allmänna regleringen, sedan nödige un-

derrättelser om hvarje Verks Stater blifvit infordrade.

Hemställandes jag för öfrigt, om icke Committéen skulle finna skäl, att hos Kongl. Maj:t genast göra underdånig hemställan om nyttan och nödvändigheten, att vid inträffande vacancer, låta Tjensterne förblifva ledige, tills den nya regleringen blifvit pröfvad och afgjord; äfvensom Collegier och Embetsverk i sådant fall torde få nödig befallning att på lika sätt förfara med deras Betjenings sysslor, när vacancer inträffa.

Enligt hvad jag ofvanföre projecterat, kommer Kammar-Rätten att försvinna; men dess Domare-befattning är af den beskaffenhet, att de ordinarie Domstolarne icke böra öfvertaga den, emedan Räkenskaper och redogörelse-handlingar måste vara samlade på ett enda ställe, och således ej kunna företes vid Domstolar i Landsorterne. Jag föreslår derföre, att Kammar-Rättens Domare-göromål öfverflyttas på Svea Hof-Rätt, som deremot må få rättighet af tillökning af Ledamöter, så att den kan bli Domför på flere Divisioner. Hof-Rätten bör ock äga rätt, att adjungera Militair-Ledamöter till biträde af mål, som inkomma från Krigs-Rätterne. Likväl måste Kammar-Rätten orubbadt fortfara i sin befattning, tills Rikens Ständer hunnit öfvertaga de der nuvarande Revisionsgöromål.

Grunderna för detta förslag äro:

1:o Att noga åtskilja Lagskipningens och Verkställande Magtens göromål.

2:o Att alla criminele och judiciele mål samt alla Rättsfrågor blifva afgjorde af oberoende Domare.

3:o Att Regerings-ärenden och Administrationen skola få en liflig verksamhet, och

4:o Att Uppbörds- och Redogörelse-Verket blifver under Konungens vård-

nad, men Revisionen och Controllen under Folkets.

Granskningen af dessa grunder öfverlemnar jag till samtiden, öfvertygad att de åtminstone af eftertiden skola gillas, när Nationen finner sig mera stolt att verka för ett allmänt gemensamt intresse, än för några små splittrade och stridiga delar deraf.

För mig återstår den önskan, att om detta förslag skulle vinna Konungens nådiga bifall i större eller mindre del, Konungen måtte utse sådana Ministrar för den nya Organisationens verkställande, hvilka jemte utmärkt skicklighet hafva nitälskan för saken, utom hvilket verkställigheten skulle blifva högst försvårad. Committéen kan omöjligen fullborda sitt arbete, förrän den nya organisationen blifvit påbörjad, emedan Ministrarnes utöfning af deras verksamhet och Committéens fortsärande arbete på Instructioner, Reglementen och Staternes uppgörande böra gå i bredd med hvarandra, för att komma till målet; och hemställer jag, om icke Konungen bör underrättas härom.

Detta Förslag, som jag, i anledning af Herr Barons, Presidentens och Ordförandens proposition, skyndat att få uppgjort till denna dag, får jag den äran nu öfverlemna, under förbehåll, att detsamma vidare få öfverse och jemka. Stockholm d. 1 Maji 1819.

E. G. HOLM.

Tillägg och Förklaring.

Då Redactören af bladet Stockholms Courier begärt att utbekomma ofvanstående Yttrande, för att till trycket befordra, hvilken begäran ej kunnat vägras; så anser jag nödigt, att nedanstående upplysning äfven meddelas den vördade Allmänheten.

Att berörde Yttrande endast varit ett Förslag eller en plan för Committéens ar-

beten, utvisar det sjelft — Men då Committéens hufvudsakliga Betänkande, som oförtöfvadt till Konungen ingifves, i vissa delar skiljer sig från berörde plan; så är orsaken dertill, att Committéen ansedt sig böra uppgöra Förslaget i enlighet med Constitutionen, så att Konungen är oförhindrad, att när som helst sätta det i verkställighet; hvaremot de ändringar, som Committéen vidare föreslår, och för hvilka Constitutionen lägger hinder i vägen, måste i Constitutionel väg anmälas och prövas. Det hade varit skada, att uppehålla den högst nödvändiga och hufvudsakliga reformen, blott för några mindre viktiga förändringar, som sedermera göra sig sjelft. Det är för dessa bättre skäl, som jag i vissa fall frånträdt min första tanka. Stockholm d. 4 April 1820.

E. G. HOLM.

KONGL. MAJ:TS

Dom uti den till Kongl. Maj:ts öfverseende ifrån Dess. Öfre Borg-Rätt, genom ordentligt sökande inkomne sak, emellan Preusiska Undersåten Mühlen-Meister P. Schröder i Neustad, å sin hustrus D. C. Schröders vägnar, Sökande, och Capellmästaren vid Kongl. Hof-Capellet härstädes, Professoren E. L. Du Puy, svarande, angående den förstnämndes till Nedre Borg-Rätten instämde påstående, att svaranden, på grund af sin till sökandens Hustrus förre Man, aflidne Mühlen-Meister Koeppen i Rheinsberg eller Ordres. den 12 Augusti 1791 utgifne och den 1 derpåföljde October förfallne Växel eller Skuldebref å Två hundrade Riksdaler Preussisk courant, måtte åläggas, att genast betala berörde Capital med derå upplupen ränta från förskriiningdagen, antingen i goda växlar på sådant

mynt, som förskrifningen innehöle, eller ock i Svenskt Banko efter den cours, som vid betalningstiden komme att äga rum; öfver hvilket påstående, sedan svaranden, under erkännande af Förbindelsens riktighet, och sitt derå teknade namn, bestridt den fordrade betalningen på den grund, att skulden ej blifvit kraf, inom den tid af Tio år, som svenska lagarne för fordringars utsökande stadgade, Nedre Borg-Rätten, genom Dom den 8 Augusti sistlidet år, sig utlåtitt: att ehuru, enär ifrågavarande skuld tillkommit före det Kongl. Förordningen den 13 Junii 1800 utfärdades, det i berörde Författning befintlige stadgande, att utländsk Man finge, vid sådan händelse, ställa sig till efterrättelse den lag, som var gällande då utlåningen skedde, således borde till förevarande mål lämpas, likväl och som mer än Tjugu år förlutit ifrån det skuldsedlen den 12 Augusti 1791 utgafs, till den tid, då lagsökning derom vid svensk Domstol anställdes, eller svaranden derföre eljest blifvit bevisligen kraf, alltså och då Nedre Borg-Rätten icke kunde fästa afseende på den præscriptionstid, som, efter hvad sökanden velat visa, Preussiska lagen för fordringar i allmänhet skall utsetta, fann Borg-Rätten, jemlikt 9 Cap. 12 § Handels-Balken, att svaranden nu mera icke kunde åläggas att infria förenämnde Skuldebref, utan blefve han från sökandens påstående derom, äfvensom från utgifvandet af kostnadsersättning frikänd; och har Öfre Borg-Rätten, sedan sökandens ombud derstädes i öfversättning företett åtskillige skrifvelser, hvarmed ombudet velat styrka, att Professoren Du Puy, under sitt vistande i Köpenhamn åren 1804, 1805 och 1806, blifvit för ifrågavarande fordran kraf, medelst Dom den 16 sistlidne Mars, förklarar sig hafva, lika med Nedre Borg-Rätten, funnit, att då Utländsk lag ej finge af Svensk

Domstol tillämpas, något afseende i denna fråga således icke kände hafvas å den längre eller kortare tid, som de i Preussiska Riket gällande lagar bestämde för kraf af fordringar, och som sökanden icke uppgifvit än mindre styrkt, att svaranden, efter det han år 1810 sednare gången till Sverige ankommit, här qvarstadnat och Svensk medborgar-rätt tillgodonjutit, förr än i början af år 1818 här i Riket för dess öfverförande skuld blifvit sökd, men, jemlikt hvad Kongl. Förordningen den 15 Junii 1800 föreskrefve, berörde fordran bordt vara kraf eller inför vederbörlig Domstol anmäld innan den 12 Augusti 1811, samt om än för gällande antages det kraf, som, enligt hvad sökanden hos Öfre Borg-Rätten sökt visa, blifvit för meranämnde fordran anstaldt, mot svaranden, under hans vistande i Köpenhamn åren 1804, 1805 och 1806, hvilken fordran, i sådant fall, i afseende på tiden för dess giltighet, borde anses lika med fordringar, de der tillkommit efter år 1800; Borgenären jemväl underlåtitt, att emot svaranden anställa förnyadt kraf inom den genom berörde Förordning för Utländsk Mans så beskaffade fordran hos Svenske Undersåter stadgade præscriptionstid af Tio år derefter, eller sist inom den 14 Junii 1816; alltså pröfvade på desse grunden, jemlikt det af Nedre Borg-Rätten åberopade lagrum samt Kongl. Förordningen den 13 Junii 1800, Öfre Borg-Rätten skäligt fastställa det slut, hvori Nedre Borg-Rätten stadnat; deruti ändring i underdånighet blifvit sökt och hvarom, jemte af svaranden fordrad kostnads-ersättning, tvistadt varit; med Kongl. Majts Högste Domstol besluten; gifven Stockholms Slott den 14 April 1820.

Kongl. Majt har i Näder låtit Sig föredragas de i detta mål inkomne handlingar; och som ifrågavarande låneafstal blifvit af-

slutadt under skygd af Preussiska lagarne samt af personer, hvilka då voro Preussiske Undersåtare, finner Kongl. Maj:t, att samma aftal och den derpå grundade Skuldsedel, hvarå handräckning till betalning nu är äskad, bör till vilkor och verkan betraktas efter nämnde lagar; till följe hvaraf och då svaranden icke gittat bestrida, hvad å sökande sidan velat styrkas, att tiden för fordringars utsökande enskilde personer emellan i Konungariket Preussen icke löper till ända förr än Trettio år efter hvarje fordrans tillkomst, alltså och emedan denna tid ännu icke förflutit, då Svaranden hos Nedre Borg-Rätten blifvit för sitt år 1791 till Mühleu-Meister Koeppen i Rheinsberg utgifne Skuldebref lagsökt, pröfvar Kongl. Maj:t i Nåder rättvist, att, med upphäfvan- de af Öfre Borg-Rättens öfverklagade Dom, förklara svaranden skyldig, att med Två hundra Riksdaler Preussisk courant samt utfäst ränta derå efter fem procent om året från Skuldsedlens dato till betalning sker, genast infria ofvanberörde förskrifning, och det antingen med goda växlar i nämnde mynt eller ock med Svenskt Bankomynt efter den cours, som vid betalningens erläggande gäller; och varder, vid sådan sakens utgång, Rättegångskostnaden parterne emellan quittad. Det vederbörande hafva att ställa sig till underdånig esterrättelse.

C A R L J O H A N.

H. WACHTMEISTER.

UTLÄNDSKA NYHETER.

Spanien. Oro herrskar i flera delar af Riket, i synnerhet i Cadiz och Gallicien, Förloppet i Cadiz var i korthet följande. D. 9 Mars, då Freyre kom från P. S:a Maria till Cadiz, omringades han af en stor folkmängd och ropade: "Cadiz's stad! jag är kommen att upprätta din författning." Kl. 4 förkunnade han, att följande

dagen kl. 10 skulle constitutionens sten uppresas på S. Antonio torget. Alla ropade: "nu, nu!" Då syntes han gifva efter, tog boken ur fickan, kysste henne och ropade: "Nå väl; eden är af- lagd; högtidligheterna i morgon!" I detsamma höjdes en flagga med inskrift: "Leve constitutionen och Freyre vår befriare." Han begärde den försäkran, att hämnd ej skulle öfvas mot någon. Folket ropade: "I fria hjertan bor intet syek; allt är förlåtet!" Derpå öppnades fängelset och castellet och fångarna utsläpptes; staden illuminerades hela natten. D. 10 utkom befallning att utsira husen. Municipalitetet skulle bilda en procession till constitutionens förkunnande och staden illumineras tre nätter. Stenen uppsattes midt på torget; Quiroga och hans stab inbjöds och en mängd invånare tågade till landtporten, för att emottaga Leonska arméen. Den väntade timman (kl. 10) slog och trupperne 2 à 3000 man, bestående af corpserne "Guyas" (vägvisare) och "Léaltad," en i Januari af sjöfolk och allt slags slödder sammanräfsad hop, begynte skjuta på folket. Freyre och Campana gingo i spitsen för dem (en handling, som man icke kan förklara, då man icke antager hans förklaring, att han gjort det blott för att kunna styra soldaterna. Man påstod sig hafva sett honom elda de anfallande). Förloppet med truppernas tillbakadrivande till sina baracker är redan berättadt. Folket, i förening med en hop militär, höll vålds- verkarne belägrade i de bombfria barackerna. Andra berättelser låta något olika i vissa detaljer; men hufvudsaken är densamma. — Enligt bref från Cadiz af d. 14, utrusade trupperne först kl. 11 ur sina kvarter, ropade: *viva el Rey! muera la constitution* (leve Konungen! dö constitutionen!) sköto först i luften, men begynte mord och plundring, sedan de på Antonio-torget uppresta ställningar voro nedrifna. Allt bör tillskrifvas Freyres väckande uppförande, och truppernas vägran att proclamera constitutionen, innan Konungen antagit henne. Sedan detta skett, sökte man allägnsa garnisonen ur staden, och hoppades, att lugnet kunde återställas och proclamerandet gå för sig. Redan vågade man sig ut till Leon och lefde rätt broderligt med trupperna der. Officerare derifrån hade d. 10 kommit till Cadiz, för att göra Freyre sin uppvaktning, och af honom med passförsedde återrest. — D. 13 förklarade Stadsrådet (Ayuntamiento) sig permanent, till dess alla trupper lemnat staden, då, efter inhemtande af Kongl. Maj:ts befallning, constitutionen skulle proclameras. Vid

middagstiden d. 14 höllo sig imedlertid de uppro-
riske ännu inneslutna i sina baracker, utan att visa
någon böjelse för lugn och undergifvenhet. — Det
påstås, att Frèyre aldrig haft för afsigt att verkli-
gen proclamera constitutionen, utan blott velat locka
Quiroga, jemte de öfriga anförarne för national-
arméén, i sitt våld. I sammanhang härmed sätter
man Josef Odonnells bekanta anslag emot Riego.
Folket i Madrid begynte att enständigt fordra
Freyres hufvud, så snart underrättelsen om hans
förfarande dit ankommit. — Man omtalar ett stäl-
le nr en Freyres depeche till Jos. Odonnell af
den 10, deri det heter: "Cadiz's garnison, tro-
gen sina grundsatsar af tillgifvenhet mot Ko-
nungens höga person, har i dag, med en ädel
ifver, tillintetgjort förehafvandet att förkunna con-
stitutionen, hvartill folket tumultuariskt tvungit
mig, då jag visade mig, för att stilla det." —
Dock synes af flera anstalter, som hade han verkli-
gen haft allvar med proclamerandet. — Bland de
under hans och Odonnells befäl stående trupper
rådde mycken insubordination, och det ansågs ej
blifva så lätt att bringa dem till undergifvenhet
under constitutionen. — Andra bref fritaga Fr.
aldeles från all del i våldsamheterna, och skriva
skulden dertill på de öfriga befälhafvarnes hämn-
debegär, deröfver att han icke meddelat dem sin
plan om proclamerandet. — I en rapport till hof-
vet har Fr. sjelf inberättat anledningarna till tu-
multet och begärt ordres, hvad han skulle företaga
mot Gr. Abisbal, som var i Cordova, utan att man
visste, huruvida han gått dit på Konungens befall-
ning. Fr. föreslår att minska truppernas antal, hvil-
ket Konungen också antagit. — Underrättelsen om
Valdez's död var falsk. D. 14 utgaf han en befall-
ning, att de dittills stängda köpmansbodarna åter
skulle öppnas, och en försäkran, att constitutionen
ofördröjligen skulle proclameras. Ingen ville dock
sätta förtroende till freden och ställa sig befallnin-
gen till esterrättelse. — Under tumultet hafva i
allmänhet inga privata hus blifvit nppbrutna och
plundrade, emedan de alla voro barricaderade; en-
dast några bodar med lifsmedel hade blifvit upp-
brutna, och soldaterna smorde sig der ännu d. 14.
— D. 15 skall, enligt berättelse af en Engelsk pa-
ketbåt, staden ännu hafva varit i soldaternas hän-
der; men kanonbåtarna voro beredde att angripa
portarne. D. 16 hade samma paketbåt från Ca-
diz sedan hört en fem timmars kanonad. — D.
Pedro Puente (den samme, som af Konungen
blifvit skickad till Cadiz, i egenskap af Com-
missarius, för att döma de i sistlidne Julii af
Gr. Abisbal angifna Officerare) berättar från

S. Maria d. 17, att corpsen Guias ankommit
dit från Cadiz, men fick ej inkomma i sta-
den, utan måste utan dröjsmål gå till Xeres, för
att af andra trupper bringas till lydnad. Äfven
väntades bataljonen Lealtad och den öfriga garni-
sonen. Det olyckliga Cadiz hämtade andan och
municipalitetet vore ändtligen i stånd att antaga
constitutionen. "Jag står icke destomindre," fort-
far han, "fast vid min första sats: de två män-
ner, som ännu regera Cadiz, äro hatade af alla
invånare, och så länge rättvisa icke vederfares
dem och de aflägnas; så länge icke den stränga-
ste befallning gifves att utforska upphofsmännen
till d. 10 Mars; skall i Cadiz, der folket ensamt är
utan förebräelse, ett djupt hämndebegär herska.
Offentlig och högtidlig bestraffning är det enda
medel att läka de sårade sinnena och bevara in-
vånarnes trohet" o. s. v. — Upplysande, i af-
seende på orsakerna till händelsen d. 10, äro
Gen. Valdez's yttranden i rapport till Konungen
af d. 11: Garnisonen är deciderad att försvara H.
M:ts rättigheter, men folket pratar bara om con-
stitution. D. 12 sammankallade han municipali-
tetet och utfärdade ett förbud mot alla politiska
samtal. D. 13 gratulerar han sig att genom må-
nga patruller hafva hållit folket i tygeln; garniso-
nen hade förklarat, att den ville blindt underka-
sta sig Konungens vilja, så snart den blefve be-
kant. Detta inberättar också Freyre d. 14 — Den-
ne gaf d. 11, efter sin flykt till S. Maria, befall-
ning till alla commendanter i Andalusien att åter
afsvarja constitutionen; men detta hindrades af den
nuvarande Gen. Capitainen öfver Andalusien, Gen.
O'Donojhu, som, ehuru Irländare (ett namn all-
mänt hatadt för Odonnellernes skull) förvärfvat
allmän akthing och förtroende, och leder under-
sökningarne om de i Cadiz förefallna våldsamhe-
ter. Man hoppas, att han skall updaga de verk-
liga driffjädarne i missgärningen. Han inberät-
tar dagligen resultaterna af sina undersökningar.
Man nämner Valdez, Campana och Öfverste Bor-
rotello såsom anstiftare till våldet. Imedlertid är
nu lugnet återställt i Cadiz. Garnisonens afmarsch
är redan berättad. Valdez hade d. 12 utfärdat
dagordres om disciplinens återställande och det
hade lyckats samma dag att hålla trupperne stil-
la i sina kaserner (d. 11 hade de plundrat, ut-
tom lifsmedelsförråd, äfven guld- och juvelerare-
bodar). D. 12 och 13 var lugnt, men fruktan
herrskade öfver allt. D. 14 knugjorde Valdez,
att Konungen antagit constitutionen: men solda-
terne trodde ej stort derpå (ehuru flottan redan
proclamerat) och bevakades i sina caserner. Con-

stitutionen var ännu icke proclamerad d. 18, men skulle blifva det d. 21, sedan alla trupperne voro allägsnade. Quiroga är ännu på Leon. Freyre hade med Gen. Cruz's division gått till Sevilla.

I Galicien hafva varit oroligheter, ja ett inbördes krig. Gen. Pol, Grefve af S. Romans, hade satt sig i spetsen för en hop milice och vägrade att besvärja constitutionen. Anföraren för de constitutionela, D. Feliz Alvarez Acevedo, medlem af Galiciska regeringen och, näst Agar, hufvudman för Galiciska revolutionen, gick d. 6 Mars mot Monterey, för att uppsöka Pol, som också inträffade. Pol blef af de constitutionellas jägare, under Öfverse Espinosa, drifven till S. Christoval och förlorade 80 man i fångna. Marchen fortsattes och d. 9 träffades, vid Padornela, Pols trupp uppställd under Grefve Torrejons anförande. Acevedo framryckte hastigt, sjelf i spetsen för Arragoniska Guerrillan, och ropade till den redan flyende milicen, att nationen och constitutionen vore segrande. I detsamma lossades från milicen några oordentliga skott, hvaraf ett träffade Acevedo, som föll död. Nationaltrupperne, förbittrade öfver hans död, anfölo med raseri. Största delen af Pols milice skingrades i bergen. Espinosa hade öfverbefälet och följde de flyende. Pol troddes hafva flytt till Asturien och ännu stå i spetsen för ett parti; men har underkastat sig constitutionen, sedan han erhållit underrättelser om händelserna i Madrid. Regeringen har anbefallt tre dagars sorg öfver Acevedo, att ett monument skall resas öfver honom, och att d. 9 Mars, då han föll, skall för evigt utmärkas i almanackan. — Galicien har 60,000 man milice under vapen, och det är beslutet, att desse ej förr upplösas, än Cortes verkligen sammanträdt.

Ett osäkert rykte är, att flera städer i Biscaya nekat antaga constitutionen och önskade sin gamla (Biscaya har alltid haft en fördelaktig författning). — Juntan i Saragossa har förklarat sig ej sätta full tro till Konungens ed, förr än den blifvit aflagd inför Cortes. Erkebiskopen skall vara arresterad. — Om Gr. Abisbal äro stridiga underrättelser. Med två sina bröder är han i Cordova och Freyre går emot dem, som redan är sagdt. Abisbal har skrivit till Ballesteros, att för Konungens fötter frambära hans hyllning. Sedermera skall han hafva beslutit följa Galiciens och Arragoniens exempel. Till och med berättas i privatbref från Sevilla, att han (i spetsen för sina 3000 man) anta-

git titel af "Spanska republikens förste Consul." — Otillförlitliga rykten tala om gäsning i Madrid och flera provinser, om de Konungen trogna (anticonstitutionella?) trupparnas marche mot Madrid, om Cadiz's intagande af Engelsmännen etc. —

Mina är nämnd till Gen. Capitain öfver Navarra; Arguelles till Finance-Minister efter Salmon, som begärt afsked; Marq. Campoverde till Gen. Capit. öfver Grenada, Villacampa i Catalonien (efter Castanos, som blifvit förd till Castilien); Almodovar i Valencia (efter Elio, mot hvilken folket ännu rasar) etc. — Kallelsen till Cortes trycktes d. 23 och skulle utdelas d. 24 Mars.

Frankrike. Den nya Tryckfrihets-lagen, eller tidningarnas censur, är sanctionerad af Konungen och en Förordning är utkommen, enligt hvilken alla redactioner af redan existerande tidningar måste uppgifva, om de vilja underkasta sig den nya lagen; en Censur-commission för Paris utnämnes, bestående af tolf ledamöter; en i hvarje Departements hufvudstad, bestående af tre ledamöter; ett af Konungen tilltatt råd af nio ledamöter, till uppsigt öfver Censorerna. Censorerna inkomma med berättelser till regeringen. — Ministerne underkastar sig ej censuren, utan upphörer.

America. Billen om upptagande af Staten Maine i Nord-Amerikanska unionen, att räkna från den 15 Mars, har blifvit besluten af begge husen och redan underskrifven af Presidenten. Äfvenså om Missouri-staten, hvarigenom dess invånare äro befriade från det ovissa tillstånd, som föll äfven de öfrige staterna besvärligt. — Alla Nord-Amerikanska bankers capital utgör nu 125 millioner Dollars. — De Syd-Amerikanska provincerne lära på intet vis vara benägna att gå in på propositioner från Spanien.

Rättelse:

Uti N:o 26 af denna tidning sid. 203 2:dra spalten, näst efter 27:de raden saknas följande:

A. Nå väl, han hvarken framställde eller besvarade den fråga, Ni uppkastar.

STOCKHOLMS COURIER

Måndagen den 24 April.

Sine ira, studio et metu.

LAGFARENHET.

Ytterligare om mordsaken från Helsingeholmen och hvad dermed gemenskap äger.

Kongl. Maj:ts Högsta Domstol har ännu icke, oss vetterligen, utlåtut sig öfver de i N:o 24 af denna Tidning intagne underdåniga besvär, som ingåfvos den 21 sisl. Martii, och hvare yrkades, att, med ogillande af Kongl. Svea Hofrätts och Kongl. Maj:ts Nedre Justitiæ-Revisions beslut, desse begge Embetsverk måtte förständigas att, utan obehörigt fördröjande och vid ansvar såsom för tjenstens försummelse, (enligt ordelagen i Tryckfrihetsförordningen) till klaganden låta utlemna en begärd och vägrad afskrift af Kongl. Maj:t den 20 sisl. Januarii till Kongl. Hofrätten aflåtne nådiga Skrifvelse angående Kongl. Maj:ts nådiga Beslut i sjelfve mordsaken. Vi skola icke underlåta att meddela det blifvande nådiga Beslutet öfver dessa besvär; och till dess bör vi uppskjuta all undersökning om de skäl, som kunnat föranleda ett, nu mer än månadslångt, dröjsmål med afgörande af en sak, der fråga endast är om afhjelpande af den vägran och det obehöriga fördröjande, som i Tryckfrihetsförordningen så ovillkorligen förbjudes.

Våra läsare kunna imedlertid icke fela att inse, hvad vigt denna fråga har, obe-

roende af den frådan, huruvida, genom förändrade omständigheter, de hinder försvunnit, hvilka varit åberopade såsom skäl till vägran och dröjsmål och den sökta handlingen således nu mera kan hafva blifvit utlemnad. Vi hafva sett, att Nedre Justitiæ-Revisionen utsatt en viss tid för detta utlemnande, nemligen den, då nådig befallning om kungörande af Kongl. Maj:ts nådiga utslag angående Petter Andersson från Helsingeholmen blifvit Konungens Befallningshafvande i Stockholms län meddelad. De underdåniga besvären häröfver kunna icke vara afhulpne dermed, att hvad Nedre Revisionen sålunda lofvat, bringas i verkställighet. Och ännu mindre kunna dessa besvär härigenom förfalla, så vidt de angå Kongl. Hofrättens beslut, hvilket utan att ens lemna något hopp för framtiden, endast afslår för det närvarande. Denna för ingen del ligkiltiga, tvertom för sjelfva Tryckfrihetens helgd högst viktiga fråga vilja vi således icke försumma att med uppmärksamhet följa, ehuru vi nu, sedan Kongl. Maj:ts nådiga Utslag blifvit för Petter Andersson kungjordt och han, i enlighet dermed, undergått sitt straff, erhållit från Nedre Justitiæ-Revisionen den afskrift af det Kongl. Brefvet, hvilken vi nu här meddela:

CARL JOHAN &c.

Wår Ynnest &c. Till Wår Nådiga präning hafven J i underdånighet hemställt Edert

den 3:dje Augusti sistledit år 1819 meddelte Utslag, angående Drängarne Petter Andersson från Helsingholmen och dennes Broder Anders Andersson från Vesterlisa anklagade för mord å den förres Husbonde Torparen Gustaf Abrahamsson Blomberg och hans hustru Greta Stina Jansdotter och Anders Andersson jemväl för stöld ifrån sin Husbonde Bonden Anders Ersson i Vesterlisa, samt nyssnämnde tilltalades Föräldrar Torparen Anders Andersson och hans hustru Anna Olofsdotter jemte deras Dotter Anna Andersdotter och Pigan Anna Caisa Svensdotter, alla i Granhatten, angifne för medvetenhet af mordet och döljande af gods, som skall blifvit i de mördades hus stulit; af hvilka personer J ansett Petter Andersson lagligen förvunnen att med vilja och stadgadt råd hafva försåteligen mördat sin Husbonde Torparen Blomberg och Matmoder Hustru Blomberg och derföre, i förmågo af 15 Cap. 1 §. jemförd med 12 Cap. 1 §. Missgernings-Balken, dömt Petter Andersson att mista högra hand, halshuggas och steglas; i och hvarmed särskildt ansvar för den af honom utur de mördades Bo begångne stöld förfölle; och hvad åter angick Drängen Anders Andersson väl funnit, att han icke vore, såsom den der i någon måtto hulpit till mordgerningarne, så att de derigenom skett, till ansvar skyldig; men deremot, af upptagne omständigheter, ansett det vara uppenbart, att Anders Andersson, sedan mordet skett, ej saknat kunskap om hvad sig tilldragit, men genom förtigande af hvad han under vistande vid Helsingholmen erfarit, och sitt förhållande derefter, hulpit Brodren att missgerningarne dölja; hvarföre och då Anders Andersson, som sålunda för delaktighet i Brodrens brott gjort sig till ansvar skyldig, derjemte vore öfvertygad om stöld från sin Husbonde Anders Ersson i Ve-

sterlisa till värde af 13 R:d 16 sk. Banco och deltagande i stöld vid Helsingholmen af persedlar, skattade till 35 R:d 4 sk. nämnde mynt, samt dessutom, sedan han flere gånger förlupit sin tjenst hos Bonden Anders Ersson i Vesterlisa, hvilken der- efter förklarar sig ej vilja honom återtaga, vore lös person utan försvar, J, under åberopande af 61 Cap. 3 §. 40 Cap. 1 §. och 42 Cap. 1 §. Missgernings-Balken, samt Kongl. Förklaringen den 25:dje Mars 1807, dömt Anders Andersson, att i enabot straffas med 40 par spö, undergå uppenbar kyrkoplikt å en Söndag i Länna Sockens Kyrka, samt derefter försändas till Lands-crona fästning, att derstädes Ett år till allmänt arbete hållas; hvaremot J, af anförde skäl, förklarar, att å Torparen Anders Andersson och hans Hustru Anna Olofsdotter i Granhatten ansvar i detta mål icke ägde rum, samt i öfrigt låtit bero vid Vermdö Skeppslags Tings-Rätts meddelde yttranden, hvarigenom Flickan Anna Andersdotter och Pigan Anna Caisa Svensdotter samt de personer, hvilka med Petter Andersson inlåtit sig i handel och byte eller i pant emottagit de af Petter vid Helsingholmen tillgripne persedlar blifvit från allt ansvar frikände; hvarförutan J förordnat, att, i anseende till hvad Torparen Anders Anderssons och Hustru Anna Olofsdotters Husbonde, Capitainen M. F. Leyonmarck, uti de af honom till Eder ingifne skrifter angifvit, rörande den de i målet tilltalade personer öfvergångne behandling, jemte hvad de sjelfve under ransakningen derom uppgifvit, Handlingarne borde öfverlemnas till Advocat-Fiscals-Embete hos Eder, att dervid lägga den hand, Lag och sakens beskaffenhet kräfde; uti hvilket mål Drängen Anders Andersson, sedan en underdånig böneskrift från honom blifvit till Oss inlemnad, derefter uti ingifven skrift

fört underdånig klagan öfver Edert angående honom meddelde beslut; äfvensom Petter Andersson uti underdånig böneskrift anhållit om den mildring i det honom ådömda dödsstraff, att efter afrättningen hans döda kropp finge i jord nedgrävas; hvarvid Petter Andersson förnyat dess förr under ransakningen gjorde angifvelser emot Brodern Anders Andersson, att hafva deltagit i föröfvandet af Petter Anderssons brott samt emot Föräldrarne, att hafva deraf ägt medvetenhet; i anledning hvaraf Wi den 20 sistledne September i Nåder förordnat, att, på sätt Vår nämnde dag aflätne Nådiga skrifvelse innefattar, ytterligare undersökning borde anställas; hvilken J låtit inför Eder företagas och efter fulländande hvaraf J uti skrifvelse af den 13 sistledne December, jemte insändande af de hos Eder hållne Protocoller, i underdånighet anmält de omständigheter, som i detta mål ytterligare förekommit, samt derjemte hemställt, om icke, då genom mördaren Petter Anderssons inför Oss förnyade falska angifvelse den eljest till nödig fullständighet af Tings-Rätten hållne ransakning måst förnyas, hvarigenom en myckenhet menniskor blifvit för vittnesmåls afläggande besvärade med resor och kostnader, dem de fleste redan en gång tillförene vidkänts i detta mål, utan att ersättning dertill ens kommit i fråga, således torde böra dem, när Petter Andersson saknade tillgång till deras gäldande, tills vidare af allmänna medel godtgöras, Wi i Nåder skulle täckas tillåta, att den till uppgifne personer af Eder derjemte föreslagne ersättning finge genom Vår Befallningshafvandes i Stockholms Län försorg vederbörande tillställas; hvarförutan J sluteligen förmält, att, utom det åtal J genom Edert ofvännämnde Utslag förordnat böra anställas uppå gjorde angifvelser, att de i målet tilltalade blifvit

såsom häcktade misshandlade, samt pindta till bekännelser, vore af Advocat Fiscals Embetet hos Eder tillkännagifvet, att bemälte Embete redan ägde talan i berörde ämne föra; i anseende hvartill J hemställt, det Wi i Nåder måtte förordna, huru med Petter Andersson och Anders Andersson skulle förfaras, så att de, i hvad för de blifvande åtalen erfordras, måtte än vidare och så vidt omständigheterna det påkalla, kunna varda vederbörligen till sanningens upptäckande hörde.

Vid granskning af detta mål hafve Wi funnit Edert öfver Drängen Petter Andersson gifne Utslag vara på Lag grundadt, samt anledning ej förekomma, att förinna honom någon Nåd eller mildring uti det honom ådömda straff.

Hvad åter angår Petter Anderssons Broder, Drängen Anders Andersson från Vesterlisa, och först den delagtighet i sjelfva mordgerningens utöfvande, Petter Andersson emot honom ömsom angifvit och återkallat, hafve Wi pröfvat rättvist fastställa Edert derom meddelte yttrande, hvarigenom Anders Andersson blifvit ansedd icke vara i denna del af målet till ansvar skyldig; och ehuru för öfrigt emot Anders Andersson förekommer, att han, som på sin färd till Helsingholmen, såsom anledning dertill, nyttjat den osanna uppgift, att hans Moder vore död, hvarom han ville lemna sin Broder Petter underrättelse, icke allenast vid sin ditkomst den 4:de April 1819 funnit Petters Husbondefolk vara borta och Petter deremot ägande obehindradt tillträde till all boets egendom, hvilket Anders Andersson medgifvit hafva förefallit honom besynnerligt, utan ock förmärkt, att Petter, vid deras gemensamma afresa från Helsingholmen, som icke varit behödd af andre personer än Blomberg, hans hustru, Petter Andersson och Blombergs fyra års gamla foster-

dotter, efter att hafva lemnat den sistnämnda ensam uti stugan och densamma med hänslås igenläst samt instängt kreaturen i fähuset, lemnat dessa jemte hus och hem utan vård och medtagit ett Husbonden tillhörigt fickur jemte kläder och matpersedlar; likväl och då desse omständigheter, emot Anders Anderssons nekande och de, ehuru mindre sannolika förklaringar han till urskuldande af sitt förhållande afgifvit, icke utgöra full bevisning, det han om de redan begångne mordgerningarne erhållit kunskap och hulptit att dem fördölja, hafva Wi, med ändring af Edert Utslag, funnit, det Anders Andersson icke i denne del af målet kan till ansvar fällas; äfvensom vid här inträffade omständigheter Anders Andersson icke kan anses förvunnen, att i Petters tillgrepp och användande af nyssnämnde boet tillhörige persedlar, hafva tagit någon så beskaffad del, som till serskildt ansvar för honom kan leda; men som Anders Andersson deremot erkänt, det han, under den tid han varit i tjenst hos Bonden Anders Ersson i Vesterlisa, olofligen tillgripit och till sin nytta använt fyra samnar Husbonden tillhörig ved, uppskattad till 13 Riksd. 16 sk.; hafve Wi pröfvat rättvist, det skall Anders Andersson derföre, jemlikt 40 Cap. 1 §. och 42 Cap. 1 §. Missgernings-Balken, samt Kongl. förklaringen den 23 Mars 1807, böta det sålunda tillgripnas Sex-dubbla värde med 80 Riksd. Banco eller i brist af tillgång dertill, då Anders Andersson är så sjuklig, att han ej kan uthärda spöstraff, undergå Tjugofyra dagars fängelse vid vatten och bröd, och derefter å en Söndag undergå uppenbar Kyrkoplikt i Länna Sockens kyrka.

Vid Edert Beslut, hvarigenom Petter Anderssons Föräldrar, Torparen Anders Andersson i Granhatten och dennes Hustru Anna Olofsdotter blifvit från ansvar frikän-

de, Tings-Rättens yttranden i öfrige delar af målet gillade samt handlingarne i målet till Advocat-Fiscals-Embets handlingar öfverlemnade, hafve Wi funnit godt att låta bero; och låte om detta allt Wårt Nådige Utslag under denna dag utfärda.

Vidkommande derefter ersättning af rese- och underhållskostnad till de inför Eder i detta mål såsom vittnen hörde personer, hafve Vi, uppå de af Eder anförde skäl, bifallit Eder härom gjorde underdåniga hemställan, samt anbefalle Wår Befallningshafvande i Stockholms Län, att låta förenämnde ersättning till vederbörande utgifva; och enär, enligt hvad af Advocat-Fiscals-Embets hos Eder anmäldt blifvit, Petter Anderssons hörande torde erfordras, till utredande af förhållandet, i afseende på gjorde angifvelser angående behandlingssättet i häktet med de i detta mål tilltalade personer, hafve Wi derjemte funnit godt i Nåder anbefalla Wår bemänte Befallningshafvande, att innehålla med kungörandet för Petter Andersson af Wårt Nådiga Utslag samt verkställigheten af det honom ådömde straff, intill dess Wi derom vidare i Nåder förordne. Om hvilke Wåre beslut Wi härmedelst velat Eder i Nåder underätta. Wi befalle &c. Stockholms Slott den 20:de Januarii 1820.

C A R L J O H A N.

N. W. STRÅLE.

Bref till Svea Hof-Rätt, angående Petter Andersson från Helsingeholmen, Anders Andersson från Vesterlisa m. fl.

Att förestående afskrift är lika lydande med det vid Kongl. Maj:ts Justitiæ Revisions Expedition förvarade Concept-Bref, intygar Stockholm den 27 Mars 1820,

Ex officio

L. J. LOVÉN.

Om man efter läsningen af detta nådiga Bref frågar sig, hvar dessa af Kongl. Hof-Rätten åberopade *vissa deri meddelade föreskrifter* finnas, som skulle hindra bifall till ansökningen om del deraf; så torde man, lika med oss, finna sig föga tillfredsställd. Wi måste bekänna, att det är blott genom auctoritet, som vi kunnat komma på den tankan, att föreskriften om dröjsmål med kungörande för Petter Andersson af Kongl. Maj:ts nådiga Utslag samt verkställigheten af det honom ådömde straff vore den, som utgjort hindret, och att förklaringen häröfver skulle vara, att i fall det Kongl. Brefvet, hvari utslagets innehåll synes, blefve tryckt, det äfven kunde komma till Petter Anderssons kunskap i fängelset, innan tid blefve.

Vi begripa icke, hvad skada eller olägenhet utslagets kungörande för bemälte Petter Andersson skulle kunnat medföra, och föreställa oss ingalunda, att förekommandet häraf kan hafva varit ett ändamål i det Kongl. Brefvet. Kongl. Maj:t har endast funnit kungörandet öfverflödigt, innan tiden till dödsstraffets verkställande ännu kunde bestämmas. Men för ingen del kan fråga hafva varit att förekomma all möjlighet för Petter Andersson att få veta sin redan utfärdade dom, och förekomma det så, att en Grundlag, sjelfva Tryckfrihetslagen, skulle derigenom lida intrång — en lag, som ej blott för alla andra är helig, men som sjelfve den till döden dömd och nu allifvade Petter Andersson ofelbart ägde njuta till godo, så länge han lefde och stod under alla gällande lagar.

Skulle vi likväl misstaga oss häri; skulle läsning och upplysning böra eller lagligen kunna utestängas ens från våra fängelser; skulle således någon ting annat med människors förvarande i dem åsyftas, (när fängelse ej är ålagdt såsom straff) än en-

dast förvarandet, och skulle för detta ändamål någonsin all möjlig communication, som kan en fånge utan dess lössläppande medgifvas, vara skadlig eller äfventyrlig; så begripa vi alltför lätt, huru det kunde tillgå att hindra Petter Andersson från läsande af en tryckt underrättelse om Kongl. Maj:ts Utslag öfver honom, äfvenså väl som att hindra honom från emottagande af muntliga underrättelser om detta och andra ämnen.

Wi sluta häraf, att i fall syftemålet varit att hålla Petter Andersson i okunighet om dess dödsdom, Kongl. Maj:t visserligen då skulle i Nåder föreskrifvit de dertill nödiga mått och steg, såsom ensamt fängelse, förbud att läsa annat än hvad honom uttryckligen blefve tillåtet, förbud att träffa människor, som icke blifvit af vederbörande tillsagde att för honom förtiga hemligheten o. s. v., utom hvilka försigtighetsmått blotta innehållandet med dödsdomens kungörande ej kunde tjena till vinnande af det nämnde syftemålet. Wi äro således förvissade, att Kongl. Maj:t med föreskriften om detta innehållande icke haft ett sådant syftemål.

Är nu detta säkert, och har fråga hos Kongl. Maj:t icke varit att betaga sjelfva Petter Andersson möjligheten att erfara, huru han var dömd; långt mera måste vi då, efter erhållen kännedom af det Kongl. Brefvet, gilla klagandens i besvären öfver det vägrade och fördröjda utlemnandet deraf gjorda anmärkning, att han "ej ens vågade tänka sig, det Kongl. Maj:ts nådiga Skrifvelse skulle, på sätt Hofrätten anført, innehålla vissa föreskrifter, som för utlemnandet lade hinder i vägen och således vore stridande mot Grundlagens klara ord; eller att, enligt Nedre Justitiæ-Revisionens Resolution, något skäl skulle finnas, hvarför före den tid borde afbidras, då Kongl. Maj:ts

"nådiga Utslag öfver Petter Andersson blef-
 "ve för honom kungjordt, enär det nådiga
 "Brefvet, i samma stund det afgått, ovill-
 "korligen, enligt åberopade Grundlag, till-
 "hörde allmänheten och dess utlemnande till
 "hvem, som det begär, ej finge obehörigen
 "fördröjas." Om det ock varit nödigt och
 lofligt att källa Petter Andersson i okunnig-
 het; så var det ej derföre nödigt eller lof-
 ligt att hålla allmänheten i okunnighet. Om-
 möjligen har det kunnat undfalla Kongl.
 Maj:ts Högste Domstol, att sådant skulle
 varit ett Grundlagens kränkande blott för
 ro skull (att vi så må säga,) enär den en-
 kla utvägen för samma ändamål, som der-
 med skulle åsyftats, hade varit att innehålla
 med utgifvandet af det nådiga Utslaget och
 med affärdandet af det nådiga Brefvet, till
 dess tiden varit inne att låta dem kungö-
 ras både för Petter Andersson och för all-
 mänheten.

Någon skulle kunna anmärka, att sa-
 kens afgörande hos Kongl. Maj:t ej borde
 så länge uppehållas, emedan en annan per-
 son, nemligen Petter Anderssons bror An-
 ders Andersson, som jemte honom satt fängs-
 lig, skulle lida genom förlängande af sin
 fängelsetid, hvilken för honom ej borde
 slutas med döden utan med en bestraffning,
 som icke ens var urbota. Som han nu ej
 kunde dömas utan i sammanhang med bro-
 dern, såsom gemensamt med honom ankla-
 gad, så var det nödigt, skulle man kunna
 säga, att saken afgjordes, ju snarare desto
 heldre, och deraf uppkom nödvändigheten
 att låta kungörandet för Petter Andersson
 dröja, såsom skett, på obestämd tid efter
 utslagets och brevets utfärdande.

(Forts. e. a. g.)

INLÄNDSKA NYHETER.

Skeppningen i Stockholms hamn har egent-
 ligen ännu ej börjat, ehuru sjelfva hamnen och de

större farvattnen i skärgården länge varit befriade
 från is, så att Roslagsbåtar in- och utlupit; men
 om det ovanligt gynnande vårvädret, som vi nu
 i 14 dagar haft, blandadt af mildt solsken och
 regn, fortfar, så blifva oförtöfvadt, eller äro kan-
 ske redan i denna stund, äfven de yttre trångare
 passen rena för is, och skeppningen kan taga sin
 början. Den 10:de i denna månad begyntes last-
 ningen af jern här vid vägen och forfar lifligt.
 Säkert skall läsaren icke utan interesse se följande
 uppgift på tillståndet i Stockholms Metall-Väg,
 den 31 December 1819.

Debet.

Behållning på Vägen den 1 Januari 1819: Kop-
 par 1,585 Sk#, Manufacturjern 38,598, Stångjern
 94,608, Summa Stapelstads Metallvigt 134,792 Sk#. Inkommit under loppet af samma år Koppar 5,834 Sk#, Manufacturjern 28,992, Stångjern 197,274, Summa 232,100 Sk#.

Credit.

Uttagit till Export år 1819: Koppar 5,818 Sk#, Manufacturjern 23,931, Stångjern 199,097, Summa Stapelstads Metallvigt 228,848 Sk#. Dito till Inrikes Förbrukning, Koppar 752 Sk#. Manufacturjern 7,580, Stångjern 8,836, Summa 17,168 Sk#. Behållning den 1 Januari 1820 Koppar 848 Sk#, Manufacturjern 36,078, Stångjern 83,948, Summa 120,876 Sk#.

Priset är för ordinärt Stångjern 21 R:d B:co per Sk#. Manufacturen (smidt bandjern, knippjern, Bultjern, Stål, Jernplåtar o. s. v.) är för närvarande i vanyärde, i förhållande till stångjernet. På kopparen är stark afgång; priset å den garade är 141 å 142 R:d b:co Sk#. Den smidda gäller 24 R:d b:co mer än den förra, eller efter smidets beskaffenhet. Om priset på stångjern beräknas till 7½ R:d Hamburger b:co; så var sisl. års pris högre än detta årets; ty det var då, vid skeppningens början, 19 R:d Svenskt b:co, och följaktligen 42 sk. högre än nämnde summa 7½ R:d Hamb. b:co, efter 116 sk. curs. Nu deremot, vid 134 å 135 sk. curs, utgöra 7½ R:d Hamb. b:co 20 R:d 45 sk. å 21 R:d 4 sk. Sv. b:co; och då härtill läggas de 42 sk., hvarmed förl. års pris öfversköt det antagna i Hamb. b:co, borde följaktligen priset nu vara 21 R:d 39 sk. å 21 R:d 46 sk. Sv. b:co, om likheten i pris skulle bibehållas. Denna sänkning i pris förefaller så mycket mera oväntad, då man af tabellen ser, att inventarium vid 1820 års början var 14,000 Sk# mindre än vid 1819 års, och då, i anseende till den ovanliga vattenbristen och svåra vintren, ej kan väntas, att

smidet i år kan bringas till samma höjd som sistl. år. Den ofantliga snömassan hade nemligen dels gjort nästan omöjligt att intränga i skogarna, dels fallit på isarna, medan de voro för svaga, och derigenom hindrat dem att, åtminstone tidigt nog, vinna tillräcklig fasthet för transporter.

UTLÄNDSKA NYHETER.

Spanien. Cortes sammankomst öppnas den 26 Junii. Det Kungliga decretet kallar deputerade ej blott från Spanien, utan ock från de ultramarinska provincerna, utan att undantaga de insurgerade. Men som de från ultramarinska provincerna ej kunna vara så hastigt samlade; skola de i Madrid boende Americaner inställa sig hos Xefe politico, men de, som bo på landet, insända sina vota skriftligen, och på sådant sätt provisoriska representanter väljas.

Allt ifrån den 20 Mars då constitutionen proclamerades i Cadiz, hafva illuminationer, kalas och baler ej tagit slut. Glädje och entusiasm råda på de flesta orter i Riket. Dock är folket öfver allt icke så lugnt eller nöjdt med de mått, som tagas. De säkerhets-anstalter, som vissa stora i Madrid ögonskenligen träffa, hafva gjort ond blod. Erke-Biskopen af Santiago, med två andra Biskopar, har flytt till Portugal, och Junta i Coruna har befallt indragning af deras egendom. Äfven flera andeliga, jemte andra ansedda invånare, så i Galicien som Asturien, hafva emigrerat till Portugal. I Valencia är ännu högst oroligt och Elio icke utom fara. I Saragossa yttras högt, att constitutionen ännu icke är fri nog, och att ändringar behöfvas. — Infanten D. Carlos's bekräftande såsom Generalissimus misshagade mängen. Äfvenså fann man öfverflödigt den enskilda amnesti, som gafs Quiroga. Biscayiska ständsdeputationens protest mot constitutionen skall imedlertid icke betyda någon ting, såsom ej utgången från folket, utan blott från Senoria (några privilegierade familjer) och några Scribanos (skrifvare, tjänstemän). Nu samlas imedlertid provincens Adel och presterskap i Guernica, för att öfverlägga om sina privilegiers upprätthållande; men folket är emot dem, och alla de förnämsta städerna hafva proclamerat constitutionen och anställt lustbarheter. Öfver allt synes national-cocarden, tidningar utkomma och klubbar inrättas.

Ränkor och sammangaddningar mot den nya sakernas ordning hafva också ägt rum. Så hade t.

ex. Marq. Villed (fordom ledamot af centraljuntan) i Barcelona upgjort en plan med Dominicanerna och andra, att återställa den gamla styrelsen och inquisitionen. De hade köpt sig ett icke obetydligt anhang bland tullbetjeningen och andra; men planen blef lyckligtvis upptäckt och anstiftarne häktade. I Pamplona var en complott upgjord mot Mina, men upptäcktes och öfvergafs då Konungens bekräftelse för honom såsom Gen. Capitaine ankom. — Konungen har äfven bekräftat D. Agar som Gen. Capitaine i Galicien och D. Areizaga i Guipuzcoa. Gen. Major Ferraz och Brigadier Tauregui hafva i befälet i Cadiz aflöst Valdez och Campana, hvilka blifvit hemtade derifrån till S. Maria. Ett rykte från Gibraltar anger den ärlige Biskop Cienfuegos såsom anstiftare till blodbadet i Cadiz.

Äfven i Grenada är det Studenterne, som gjort revolutionen. Eguia hade hållit Konungens befallning om constitutionens förkunnande hemlig. D. 12 Mars bröt folket up inquisitionens fängelser. D. 14 tågade Studenterne, beledsagade af folket, till Ers hus, afsatte honom och förklarade Marq. Campoverde för Gen. Capitaine (hvilket också Konungen bekräftat). — I Alicante har stadsrådet, till följe af folkets vilja, beslutit, att två gator skola bära namn af Quiroga och Riego, och att en pelare, med constitutionen derpå inbuggen, skall uppresas. — National-arméen i S. Fernando anställde d. 17 Mars en prägtig likbegängelse öfver de d. 10 i Cadiz mördade. En otalig mängd människor från staden, bland hvilka många de mördades anhöriga och vänner, bivistade högtidligheten.

Den i Cafféhuset Lorencini i Madrid inrättade klubb skall redan yttra mycket inslytande på regeringen. Den har lyckats att omintetgöra den forndna gunstlingen Montenegros utnämning till Consul i Bordeaux; en courier måste afskickas, för att återkalla honom.

Af inquisitionens hus i Barcelona är ingen ting kvar, mer än murar och dörrar. Folket har genomplundrat hvarje vrå och förstört allt löst. Ofantliga hopar af acter, och äfven ännu ej verkställda arresteringsordres, hafva blifvit funna. Den otröttlige Llorente, Inquisitionens häfdeteknare, skulle der finna er rik skörd.

Abisbal har sökt rättfärdiga sig i en Tidning.

Frankrike. Censuren är nu i full gång. I Tidningarna ser man luckor efter stycken, som Censurerne utstrukit. Dertföre annoncera också Bokhandlarne Baudouin, att de ämna utgifva alla dylika stycken i ett litet häfte, under titel af lilla Moniteuren. — Ultrasbladens ton har, efter in-

skränkningen, blifvit vida mer otyglad än de liberalas. — I Chateaubriand's beslut att uphöra med Conservatouren hafva Bonald och la Mennais icke instämt. De ännu utgifva honom, under titel af *Defenseur*. — *Minerve's* redaction är dömd till 13,000 Frances böter, för öfverträdelse af Chartæ sigillatæ-förordningen. — De tidnings-redactörer, som annonserat subscriptioner till förmån för dem, som kunde blifva lidande genom den nya lagen om personliga friheten, äro stämda inför instruktionsdomstolen. Detta väcker stort upseende; och man anser de 60 Deputerade, som upgjort och verkställt förslaget, mera brottsliga än redactörerne, hvilka blott kungjort det. Anklagelsepunkterna äro dessa: att hafva retat medborgare till olydnad mot den lag, hvarigenom personliga friheten är suspenderad, och att hafva misskänt Konungens och kamrarnes constitutionella anseende. — I Palais Royal spatsade d. 2 dennes tre ynglingar med trefärgade munlack för mannen. De aflägsnade sig dock, på vänlig tillsägelse af *Gensd'armes*.

En petition är ingifven till Dep. Kammaren om uphäfvande af Saliska lagen (hvarigenom Prinzessor voro uteslutna från arfverätt till thronen). Utskottet har tillstyrkt bifall, i anseende till Hertiginnans af Angoulême stora egenskaper. — Äfven var en petition inkommen: att Chartan måtte med gyllene bokstäfver huggas i hvit marmor och väggarne i Kammaren dermed beklädas. *Gen. Poy* framställde Utskottets betänkannde, som innehöll tillstyrkan, emedan "Chartans ord ej kunde nog mångdubblas" och föreslog förvisning till *comptabilitets-Utskottet*. Detta antogs.

Regeringen har beslutit flytta Operan till en annan plats, i synnerhet på Biskopens af Amyklea föreställningar, som ej fann det anständigt att vidare till ett verldsligt nöje begagna en byggnad, der han tilldelat den döende Hertigen af Berry sacramentet.

England. Lord Castlereagh är tillbaka från Irland. — Trupparnas antal i hufvudstaden skall betydligt ökas under rättegången mot *Thistlewood* och de sammansvärne. — I Glasgow har man åter fruktat oroligheter. En radikal address till Storbritanniens invånare var anslagen, som innehöll upmaning till vapen efter Spaniens exempel, till allt arbetes nedläggande från d. 1 April (addressens datum) och till ansträngning för de förlorade rättigheters återvinnande. Undertecknad: "på he-

fallning af organisations-utskottet till bildande af en provisorisk regering." Ehuru många taga detta allt för ett Aprilmarri (i anseende till datum); så hafva dock arbetarne nedlagt sitt arbete och militären höll sig färdig. I Leeds har varit oroligt. I Manchester har man sett sig tvungen att förstärka den väpnade styrkan och upföra några fältstycken.

En mängd skepp i Plymouth hafva annonserat, att de hafva rum för passagerare till Canada, Förenta Staterne o. s. v. Men utvandringssjukan har så astagit, att alla som anmält sig, bestått af — en person.

Den stats-inkomst, som för det med d. 5 dennes tillända lupna Quartal varit att använda på consoliderade fonderna, har uppgått till 10,257,617 Pund St., och utgiften till 9,480,000.

Nederländerna. Sedan de sju Advocaterne blifvit frigifne, begynner man närmare estertänka grunderna till *Justitiæ Ministèrens* befallning af d. 11 Mars, hvarigenom de suspenderades från embets-utöfning. Om ock Ministern haft lika magt, som var Stordomaren i Frankrike tillagd genom decretet af d. 14 Dec. 1810, (hvilket han, enligt Nederländska constitutionen, icke har) så kunde han ändock icke hafva tagit nämnde steg utan de anklagades hörande, hvilket likväl ej ägt rum.

America. Oroligheter skola herska i Mexico. — *Pensylvanias* lagstiftning har afskaffat häktning för skuld. — I frågan om *Missouristatens* rättighet att bibehålla slafveriet, voro de södra staternas deputerade ifrigast att försvara denna rättighet. Ifren gick ända till orimlighet och hetta. I synnerhet voro *Virginierne* ganska angelägna, att slafhandeln skulle bibehållas, emedan de funno sig dermed kunna ersätta sin förlust på tobaks- och bomullshandeln. De talte till och med om, att häldre bryta förbundet, än att gifva efter i denna punkt. "Mätte de dock först öfverlägga, säger en tidning bitande, hvem som då skulle beskydda dem mot deras svarsta befolkning".

På begäran medföljer ett bihang, innehållande rättegångshandlingar i duells-målet mellan Hr Vice Landshöfdingen, Öfverste Lieutenanten m. m. C. Flach och Hr Capitaine Aminoff.

STOCKHOLMS COURIER

Thorsdagen den 27 April.

Sine ira, studio et metu.

LAGFARENHET.

Ytterligare om mordsaken från Helsingeholmen och hvad dermed gemenskap äger.

(Forts. från N:o 33).

Om sådan varit Kongl. Maj:ts nådiga afsigt (hvilket vi ej vilja neka); då har den blifvit alldeles missförstådd af dem, som ägt verkställa Kongl. Maj:ts nådiga Beslut. Ty vi känna bestämdt, att detta under den 20 Januarii utfärdade nådiga beslut ej blifvit å Anders Andersson verkställt förr än det var för Petter Andersson kungjordt. Fängelset vid vatten och bröd, som var Anders Andersson ådömdt, i brist af tillgång till böter, tog nemligen ej förr sin början än den 14 sistl. Martii; och först sedan det fortfarit 15 eller 16 dagar, blef innehållet af Kongl. Maj:ts nådiga Utslag bekant för den mannen, Herr Kapitenen Leyonmarck, genom hvars biträde Kongl. Hofrättens nu af Kongl. Maj:t upphäfva beslut angående Anders Andersson blifvit öfverklagadt. Denne otröttlige välgörare skyndade då att hos Konungens Befallningshafvande nedsätta fulla beloppet af de ådömda böterna och yrka, att straffet vid vatten och bröd måtte genast taga slut samt Anders Andersson från undergående af hvad som deraf återstod befrias. Men detta steg blef utan verkan. Konungens Befallningshafvande afslog Herr

L:s ansökning, och förklarade, att det påbegynda kroppsstraffet skulle fullbordas, samt Herr L. få återlyfta sina penningar. Äfven detta missöde hade undvikits, om ej utbekommandet af Kongl. Maj:ts nådiga Bref blifvit hindradt; ty vi veta, att den, som begärde det och som klagat öfver Kongl. Hofrättens och Nedre Revisionens vägran, åtagit sig att genast underrätta Herr L. om dess innehåll, på det han måtte kunna fullborda sin redan förut tillkännagifna afsigt att, i händelse Anders Andersson blefve dömd till böter, erlægga dem och rädda honom från kroppsstraff.

Sjelfva mordsaken har då ändtligen nått sitt slut, och den siste af alla dem, som med och utan fog derföre anklagades, häktades, piskades till bekännelse, är på fri fot, frikänd af Konungens Högste Domstol från all medbrottslighet deri, sedan han på grundlösa misstankar och genom olagliga domslut blifvit ett års tid för sådan medbrottslighet hållen i fängelse, besmid och forslad i grofva bojor till och ifrån särskilda Tingsställen.

I frågan om den misshandling mot de anklagade, som i målet blifvit öfverklagad, hafva eckså, enligt hvad redan bekant är, tvenne personer, nu aflidne Kronolänsmannen Röösgren och Fångvaktmästaren Grönberg, blifvit för våldsamheter till beknelsers uttvingande dömd att straffas med

fängelse, penningböter och förlust af sina tjänster, samt att gifva skadestånd till de lidande. Utslagen öfver dem begge bero för närvarande af Kongl. Svea Hofrätts pröfning, efter anförde besvär, dels af dem sjelfva, dels af deras vederparter och dels af Kongl. Hofrättens Advokatfiskal uti ett emot Röösgren afgifvet Memorial, som, särskildt tryckt, redan blifvit i denna tidning granskadt.

Hvad som ännu återstår att göra, är likväl det betydligaste. Vi hafva redan sett af Herr Kapitenen Leyonmarcks den 17 sistl. Februarii till Stockholms Norra förstads Vestra Kämnarsrätt ingifne och uti N:o 15 af vårt blad intagna anförande till protokollet, huruledes Landssekreteraren Herr von Sydow blifvit så väl af Fångvaktmästaren Grönberg, som den nu aflifvade Petter Andersson angifven för att hafva varit tillstådes, då den sistnämnde af Grönberg piskades till bekännelse; och samma gång hafve vi berättat, att denna angivelse blifvit bekräftad af ett i saken mot Grönberg hördt vittne. I nämnde anförande har Herr L. äfven tillkännagifvit sin föresats att, genom utdrag af Kämnarsrättens protokoll, så snart det kunde erhållas, meddela Justitiæ-Kantzlersembetet kunskap om hvad emot Herr von Sydow sålunda förekommit. Detta lärer väl nu hafva hunnit ske; och derigenom måste emot Herr v. S. uppkomma en bestämd anklagelse för medbrottslighet uti det pinande till bekännelse, hvarför Röösgren och Grönberg blifvit sakfällde.

Vidare lärer det, utan att nu behöfva upprepas, vara en hvar af våra läsare bekant, huru Petter Anderssons och Anders Anderssons föräldrar, utom det de varit obehörigen häktade och undergått svår misshandling, äfven blifvit af Underrätt, Wermö skeppslags Häradsrätt, olagligen dömda

till urbota ansvar, men sedermera från all brottslighet frikände, ej blott af Kongl. Hofrätten, som genast efter läsning af ransakningen frigaf dem ur häktet, utan ock nu af Kongl. Maj:t, genom det här ofvan intagne nådiga beslut. Ett sådant Häradsrättens förfarande kan omöjligen aflöpa utan anklagelse och alfyrsam behandling. Att äfven Hofrättens Advokatfiskal insett detta, inhämtas af hans yttrande i Memorialet emot Röösgren, der han ej blott öfverhoppar Häradsrätten och dess ordförande med alla de tillvitelser för felaktigt förfarande i ransakningen, som uti gransknin-gen af detta Memorial blifvit anmärkte, utan ock säger uttryckligen, att målets bortblandande och vanställande vid nämnde Domstol är ett föremål för särskildt åtal mot Underdomaren. Tiden till anställande af detta åtal är nu inne, sedan mord-saken undergått Kongl. Maj:ts nådiga pröfning, och någon ytterligare vägledning för omdömet öfver Häradsrättens alla åtgärder derutinnan ej är att förvänta. Så fort detta åtal tager sin början, skola vi derom underrätta våra läsare.

Men det vigtigaste, som återstår, är att se utgången af åtalet emot Konungens Befallningshafvande för det olagliga häktandet. Redan uti recensionen af Advokatfiskalens oftanämnde memorial emot Röösgren är vid slutet erinradt, att i samme Advokatfiskals anmärkningsmemorial af den 9 sistl. December, hvarigenom nämnde åtal emot Konungens Befallningshafvande är börjadt, saknas framställningen af den fråga, som Advokatfiskalen, i anledning af Herr Justitiæ Ombudsmannen Friherre Mannerheims förordnande, upptagit mot Röösgren, ehuru den tydligen förnämligast angår Konungens Befallningshafvande, den frågan nemligen, huruvida Röösgrens tjenstenit, att ifrån sitt Länsmansdistrikt på landet begif-

va sig hit till staden, för att i fängelset härstädes afställa pinligt förhör, varit sjelfmant eller beordradt; äfvensom att i Anmärkningsmemorialet bordt finnas något angående bristande tillsyn vid det Länsfängelset, der Röösgrens åtalade framfart fått äga rum, men att sådant likväl i memorialet icke finnes. Vi upprepa nu denna erinran, då vi gå att granska, hvad den omförmälte Advokatfiskalen, Herr Lagmannen och Riddaren Laurin, till fullföljande af det i fråga varande åtalet, sedermera åtgjort. En del af våra läsare har redan genom Anmärkaren gjort bekantskap med Herr L:s slutpåstående i detta mål. Men vi hafva icke trott oss derigenom befriade från skyldigheten att meddela samma handling, då vi åtagit oss att redovisa, huru åtalet aflöper. Vårt blads fullständighet får icke bero af tillfälliga bidrag från andra blad, då begges läsare ej alla kunna vara desamma; och vi hoppas, att ingen skall finna klandervärdt, det en och samma sak inflyter i mer än en tidning. Slutpåståendet är sådant.

Afskrift.

Ödmjukt Embets-Memorial!

Efter erhållen del af den förklaring, som Konungens Befallningshafvande i Stockholms län, Tillförordnade Herr Öfver-Ståthållaren, Landshöfdingen och Commendören af Kongl. Nordstjerne-Orden Friherre Daniel Edelcreutz och Herr Lands-Sekreteraren A. R. von Sydow gemensamt afgifvit öfver mitt Anmärknings-Memorial af den 9:de December 1819, rörande Torparens Anders Anderssons i Granhatt, hans Hustrus, Dotters och Pigas arrestering med mera; och sedan, i anledning af mitt Memorial den 5 sistlidne Februarii, nödige Protocoller och handlingar blifvit mig tillställda, samt andre mellankomna Embetes sysslor lemnaat ledighet att en afbruten hand-

läggning vid detta mål fortsätta; går jag nu att denna min Embetes talan vidare utföra.

Herr Friherren och Landshöfdingen anser de öfverklagade arresterings-orderne vara icke allenast enlige med Herr Landshöfdingens i 1:sta förklaringspunkten uppräknade Embetspligter, och deribland äfven med den, som bjuder hus- och hemfridens uppehållande, (hvilken dock just derigenom blef störd) utan äfven grundade på lagens klara ord i 1 Cap. 2 §. Straff-Balken, att dråpare och andra grofva missgerningsmän skola genast å färsku gerning gripas och i häkte sättas. Om så vore; — om Konungens Befallningshafvandes åtgärd vore så enlig med lag och Instruction; hade visserligen något åtal derå icke blifvit mig anbefallt. Och detta kunde ensamt vara nog till försvar för min emot berörde arresterings-ordres gjorde anmärkning, om icke dess riktighet kunde med andra skäl ådagläggas.

Hvad lagen stadgar i 1 Cap. 2 §. Straff-Balken kan icke vara hit lämpeligt, eller utgöra en rättmätig grund för Herr Friherrens och Landshöfdingens här klandrade åtgärd, enär Torparen Anders Andersson, hans hustru och husfolk, icke voro missgerningsmän, den stund arresterings-besluten vidtogos och utfärdades; ty när lagen säger, att *verklige* dråpare och andre grofva missgjerningsmän skola genast gripas och häcktas, har lagen derföre icke sagt, att, så snart dråp eller annan missgjerning skeit, hvar och en, som derföre angifves eller för delaktighet deri misstänkes, skall genast undergå samma öde som den verklike missgjerningsmannen. Då skulle ingen medborgare vara säker i sitt hus eller anorstädes, så länge angifvelser och misstankar finnas; Och Konungens Befallningshafvande, som fått sig uppdraget att skydda allmän Landsfred, får väl icke, vid

inlöfningen af dennä Ämbetespligt, kränka personlig fred och säkerhet, som utgör en beståndsdel af den allmänna.

Jag anser icke nödigt, att ingå i vidare utveckling af en, efter min tanka, så klar och obestridelig satts; Jag får allenast vördsamt tillägga, att lagens mening och afsigt i åberopade paragraphen synes ej kunna vara någon annan, än att det skall, på ett eller annat sätt, vara säkert, eller åtminstone med bindande omständigheter göras sannolikt, att den, som gripes och i häckte sättes, verkligen är dråpare eller annan grof missgärningsman; men hvilket här ej inträffade.

Icke mera lämpeligt till närvarande fall lärer Högloff. Kongl. Hof-Rätten finna det i förklaringen jemväl åberopade 4 Capitl. 1 §. Rättegångs-Balken, som ålägger Domaren att sätta Urtima Ting, när allmänt rykte uppkommer om groft brott och skäligen misstänka dertill finnes. Det angår allenast Domaren, men icke Executoren, och föreskrifver blott skyldigheten att genast ransaka, icke att genast arrestera; Ty ändamålet af Domarens här anbefallte åtgärd är just att utforska, först brottets visshet och sedan den brottslige, för att derefter kunna om häktandet lagligen besluta. Rykte och misstänka är visserligen skäl nog, att om verkligheten undersöka; men icke att genast kasta den misstänkta i fängelse.

Det enda afseende, i hvilket sistnämnde lagrum till i fråga varande mål vore lämpeligt, är det, att, sedan allmänt rykte i April månad uppkommit om de på Helsingholmen begångna mord, serskilt Ting genast bordt sättas, men icke, äfven sedan den mördade Torparen Blombergs kropp igenfunnits och mördaren jemväl blifvit i häktet inbragt, som, efter hvad nu i förklaringen uppgifves, skedde den 20 April, med undersökningen fördröjas ända till den

25 Maji; och således långt öfver den yttersta uppskofstid, som Kongl. Förordningen af den 10 April 1810 utstakar. Om nödig och påbuden skyndsamhet härutinnan blifvit iakttagen, hade Executiva magtens förberedande åtgärder, som nu gifvit anledning till åtalet, kunnat undvikas och, må hända, äfven varit ogjorde.

Jag kan således icke, efter hvad i förklaringen yttras, vara beredd att godkänna de, om Anders Anderssons och hans hustrus gripande och häktande, utfärdade ordres såsom lagliga, om än visas kan, att mördaren då redan gjort angivelse mot bemälte sina föräldrar, och att den hade utan pinliga och våldsamma medel tillkommit. Det strider emot hvad jag förut yttrat, nemligen: att angifvarens utsago aldrig kan ega vitsord, eller medföra lagligt bevis; — och jag har blott tillagt den reflexion: *i synnerhet när den genom pinliga medel tillkommit.* — Att desse varit använde förr, än Petter Anderssons angivelse mot föräldrarna gjordes, det slutade jag med skäl af hvad både Petter och hans Broder Anders Andersson under ransakningen vid Härads-Rätten anfört, nemligen Anders: att han i Smedjegårdshäktet ägt tillfälle att finna, huruledes Brodern blifvit behandlad, innan han kunnat förmås till den onaturliga hårdheten, att beljuga sin broder och sina föräldrar, samt att föreställningen af ett lika hårdt förestående öde hade äfven förmått Anders, som afhöorde Brodrens falska bekännelse mot honom och föräldrarna, att deruti instämma; och Petter: att hans tillförene afgifne bekännelse var en följd af den behandling, som han undergått i Smedjegårdshäktet, helst han underkastat sig at bejaka allt, hvarom han tillspordes, för att undgå en hård medfart.

Då Herr Friherren och Landshöfdingen nu förklarar, det pinliga medels nytt-

jande i fängelset den tiden icke varit honom bekant, kan jag ej yrka motsatsen. Dock måste jag värdsamt erinra, att hvad Herr Friherren och Landshöfdingen i förklaringen anfört, som skulle under ransakningen icke ens blifvit yrkadt, det pinliga medel egt rum förr än i slutet af Maji månad, destomindre är med förhållandet enligt, som arrestanternes falska bekännelse är inprotocollerad den 4:de Maji och Protocollet innehåller, att de förut yttrat sig vara dertill beredde. Men jag anser denna omständighet ej hafva någon väsentelig inflytelse på min talan, enär, efter hvad jag förmenar, Petter Anderssons blotta uppgift emot föräldrarna, äfven utan kännedom af motiverne dertill, ej kunde utgöra laga skäl till deras gripande och häktande, innan samma uppgift af domaren blifvit undersökt och riktig befunnen.

Men om nu, i brottmålets då varande skick och vid den sensation som brottets ryslighet uppväckte, ett för långt drifvet embetsnit, i afseende på Torparens i Granhatt och hans Hustrus häktande, blott på grund af mördarens emot dem gjorde angivelse, om den då redan var gjord, kunde anses ursäkteligt, sedan nu mera blifvit tillkännagifvit, att arresterings-ordernes datum, den 19 April, är misskrifvet och de således äro utfärdade (icke dagen före, utan) dagen efter det mördaren kom till häktet, synes dock ett sådant förklarings-skäl ej vara gällande, i afseende på de den 29 April utgifne ordres, om Dottren Anna Andersdotters och Pigan Anna Cajsa Svensdotters arresterande; hvilket jag anser än mera sakna laga befojenhet.

I det skick målet var, när min anmärkning framställdes, och efter allt hvad under hela ransakningen blifvit upplyst, voro sistnämnde personer ej angifne för något slags delaktighet eller medvetenhet i

brottet; och förthy ansåg jag deras häktande vara grundadt endast på godtycke. Jag kunde dervid ej taga i beräkning det yttrande, som, enligt Vaktmästaren Grönbergs nu företedda Rapport af den 26 April, Hustru Anna Olsdotter skall haft till vaktbetjeningen vid häktet, angående Dottrens och Pigans vetskap, hvarest några saker, som kommit ifrån Helsingholmen, funnos förvarade, då sådant yttrande hittills varit mig obekant och rapporten nu först blifvit begagnad.

Men denne Rapport bevisar icke ens, att Hustru Anna Olsdotter *verkeligen* gjort en sådan uppgift som deruti omförmäles; ej eller att det skett frivilligt: och Rapportens sannfärdighet kan ännu med skäl betviflas, enär af brottmåls-handlingarne finnes, att Anna Olsdotter under rättegången alldeles nekat sig hafva, hvarken å sig sjelf bekant någon brottslig medvetenhet, eller emot någon annan sådant angifvit. Det var alltså, till det minsta, ett förhastande, att Konungens Befallningshafvande, utan efterfrågan om Rapportens sannfärdighet, genast tog den för fast och derpå grundade beslutet om dottrens och Pigans häktande.

Om desse arresterings-order varit vilkorlige; om de innehållit, att, i fall deri omförmälte silfverknyttet eller annan till de mördades Bo hörande egendom i huset funnos, och om dottren och pigan erkände eller eljest befunnos derom äga kunskap, de då skulle föras i häkte; så hade på denna grund orderne kunnat försvaras; men nu äro de ovilkorlige; de innehålla, att Anna Andersdotter och Anna Cajsa Svensdotter, utan afseende på utgången af det tillika anbefallde ransakandet efter godset; ehvad något deraf i huset fanns eller icke, och om sistnämnde qvinnor erkände något medvetande eller icke; i alla fall borde gripas och införas, för att med *de andra brottslige* för Rätta ställas, fastän de icke voro brotta-

lige, eller ens med något skäl besvärade, och således någon anledning då icke var att dem lagföra. Men om ändock detta lagförande pro forma skulle ske, hade det gjort tillfyllest att de blifvit till svaromål kallade, eller, i fall af tredskande, till Rätten hämtade. All anstalt härom, en hel månad förr än målet hos Domaren förekom, var förhastad, onödig och utan ändamål. Jag anser det hvarken vara lagligt, eller för Samhället i något måtto gagnande, att alla de personer, som på sådant sätt, med eller utan skäl, kunna varda i ett brottmål inblandade, om också deras hörande till upplysning kunde blifva nödigt, skola genast släpas i häkte, och fängelserne sålunda onödigtvis uppfyllas af arresteranter, som sedan få der en längre tid afbida ransakning, och slutligen finnas saklösa.

Vid Herr Friherrens och Landshöfdingens nästpåföljande reflexioner har jag ej annat att erinra, än att de synas mig egentligen icke höra till ämnet; de angå säkerheten till lif och egendom, såsom ett Samhällsvilkor, och innefatta en jämförelse mellan det *helas* deraf beroende rätt, och våldsverkarens enskilda, samt den förra rättighetens öfvervigt framför den sednare; hvilket allt icke bestrides; men som här ej kan komma i fråga, enär minderåriga flickan Anna Andersdotter och Pigan Anna Cajsas Svensdotter *ej* voro någre våldsverkare, eller ens med delaktighet i slikt brott besvärade, och Samhällets rätt således ej kräfde, att deras enskilda rätt skulle vika och personliga friheten dem beröfvas.

Att få ett groft brott upptäckt och straffadt, är visserligen för Samhällets lugn och säkerhet nödigt, och utgör således ett viktigt föremål för både Domaremagtens och Executiva myndigheternas omsorg. Men här

var ändamålet hufvudsakligen vunnet, så snart mördaren Petter Andersson blifvit ertappad och häktad, samt hade brottet erkänt, och hans förmenta medbrottslige, Brodern Anders Andersson, äfven var gripen och fänglad. Nu återstod ej annat, än att tillrättaskaffa det Silfver och andra husgerådssaker, som Petter och Anders då skall bekänt sig hafva ifrån de mördades hus borttröfvat; ehuru denna bekännelse sedan befunnits oriktig och genom våldsamma medel utprässad. Ett sådant återskaffande af enskilt mans gods, om det kan såsom Ämbetes pligt åligga Konungens Höfding i Länet vidare, än att, på vederbörandes begäran, lemna handräckning, och som i alla fall fordrar visshet, att gods är stulet eller röfvadt, var väl ej så heligt och för Samhället så viktigt, att till befordrande deraf andre medborgares personliga rätt och säkerhet samt hus- och hemsfred skulle uppoffras. Om ock berörde gods, i fall det verkligen varit borttröfvadt, blifvit undanstucket eller förskingradt, hade, efter min tanka, allmänna säkerheten, eller *det helas rätt*, såsom Herr Landshöfdingen sig yttrar, dervid mindre lidit, än genom de medel, som till förekommande af förskingringen här nyttjades.

(Forts. e. a. g.)

UTLÄNDSKA NYHETER.

Spanien. Ej blott tiden till Cortes's sammankallande är nu bestämd till d. 9 Julii; utan ock valen hafva blifvit utsatte, och det, till tidens vinnande, med kortare mellanskåf mellan Sockne-, cantons- och provincevalen, än lagen utsätter, men sådant blott för denna gången. D. 26 Junii sammantråda likväl de deputerade och suppleanterne (de provisoriskt valde för ultramarinska provincerna) till en förberedande junta. Det härom utfärdade manifest yttrar den förhoppning, att de ultramarinska provincerna skola beqväma sig till återförening (hvilket imedlertid synes föga troligt,

fånseende till de Americanska angelägenheternas behandlande vid sista Cortes), och lemna instruktion för valen äfven der, jemte upgift på dessa provinser med deras hufvudstäder.

Gen. Pels armée har besvurit constitutionen och blifvit upplöst, liksom alla milicecorps; endast linietrupparne bibehållas. — Grefve Abisbal, som ankommit till Madrid, har i tidningarna ifrigt förkätt sin oskuld, och såges nu stå i förening med den inflytelserika Lorencini-klubben, som förklarar Freyre (om han ej rättfärdigar sig) och alla, hvilka bragt olyckan öfver Cadiz, vara föremål för nationens afsky och ovärdiga Spanska namnet. "Så snart Cortes sammanträdt," fortfar den under klubbens inseende redigerade tidningen (Constitucional), "skola vi fordra, att de i hela nationens namn förklara, det staden Cadiz gjort sig högst förtjent af fäderneslandet". Abisbal har för nämnde klubb up- täckt en contrarevolutionär sammangaddning och begärt befälet öfver national-milicen.

Predikaremunkar hafva tillåtit sig att förklara för kättare hvar och en, som öfvergår till det constitutionella systemet eller deltagar deri (således Konungen sjelf).

Konungen har återgifvit ära och embeten åt alla, som varit invecklade i anklagelserna mot Mina, Porlier, Lacy, Richard och Renovalez, likasom i de angifna sammangaddningarna i Valencia 1817 och 1818 samt vid expeditions-arméen 1819. Quiroga, Riego och Arco Agüero hafva fått General Majors fullmagter. Quiroga anses dessutom (öfver allt, undantagande i Cadiz, der man smiokrade sig att få honom till Gouverneur) bestämd till Gen. Capitaine öfver de Baskiska provincerna. Detta är dock icke säkert. Folket politicerar nu ganska mycket.

Någon opposition af presterskapet mot den nya ordningen fruktar man icke; ty det är icke i Spanien, som förr i Frankrike, att presterna förena ett dubbelt privilegium, genom de stora prestliga embetenas bortgifvande endast åt adeln; tvärtom äro de flesta Spanska prelater män af ringa härkomst, som bragt sig upp genom förtjenster.

I Cadiz besvors constitutionen d. 19 Mars af flottan, d. 21 af garnisonen, d. 24 af folket. D. 22 begyntes valen till Cortes ledamöter. — Då de uproriske regimenterna kommo till S. Maria, blefvo de af den öfriga militären emottagne med den yttersta afsky. Vapen och alla militäriska tecken fräntogs dem, och de måste vandra barfota till Chipiona, för att der afvakta vidare ordres. — Den för Americanska expeditionen inlastade proviant lossas åter och försäljes; hvarigenom priset på lifsmedel i Cadiz blifvit utomordentligt lågt. —

På Leon är allt lugt. Trupparna afståga allt jemnt till det inre; Sevilla är bestämdt till deras höggvarter.

Genom ett Kungligt decret är förordnad, i enlighet med constitutionens föreskrift, att hvar och en, som vägrar besvärja rikets constitution eller med sin ed förenar sådana inskränkningar, som strida mot andan deraf, anses ovärdig att vara Spanior, förlorar hedertecken, embeten och förmåner och utestänges från Monarkiens område. — D. 3 April förkunnades constitutionen i Bilbao och en proclamation utfärdades, med protest mot den förklaring, som Juntan i Guernica afgifvit, "Constitutionen är intet annat än summan af Biscayas gamla, till nytt lif väckta och i bättre ordning upfattade fri och rättigheter".

Hvad allmänna sinnenstämningen beträffar, så har man märkt, att de Spaniorer, som återkomma från främmande länder, medföra skatter af lugn erfarenhet och uplysning om tiden och dess kraf. I Hufvudstaden råder det djupaste lugn. Så ofta Konungen visar sig, emottages han med högljudd enthusiasm. Mot dem, som under förra systemet förtryckt och misshandlat invånarne, råder ännu förbittringen. Elió är redan af Valencianerne bränd in effigie; och högt ropas på hans ställande till ansvar. Vakterne på citadellet, der han förvaras, hafva måst fördubblas. Han sjelf är oförfärad, åberopar, att han, upfyllt sin pligt, och vill icke bedja om förskoning för sitt lif, som han så ofta vägat för fäderneslandet.

Frankrike. Aldrig har någon ting hos Franska folket gjort en så allmän och obehaglig sensation, som de två nya exceptionslagarne; aldrig har opinionen så bestämdt visat sig. Evad olikhet som och må herrska i tänkesätten; så märkes dock härvid en viss öfverensstämmelse. Man bedroge sig mycket, om man trodde, att det blott är de liberale, som förklarar sig mot nämnde lagar; tvärtom äro de afjordaste royalister af alla nuan- cer lika mycket emot dem. — Inga märkliga saker förefalla. Kamrarna diskutera budgeterna. Dock lifvas detta torra ämne då och då af några inblandade anmärkingar, som väcka större intress. De liberale ansätta ministrarna ganska häftigt, i anledning af de fordua budgetterna, och finna räkningarna dunkla. I flera punkter skola missbruk hafva ägt rum. Endast f. d. Krigsministrerns Gouvion St. Cyr's, räkningar undantagas och anses för ett mönster af ordning och tydlighet. Hr. B. Constant yttrade, att det egentligen vore öfverlöfdigt att genomgå räkningarna, då den nya tryckfrihetslagen hämmat allmänna omdömet der- öfver; i ett land, hvares constitution blifvit kränt,

väntade han icke någon god ordning i fiiancerna. Bland dem, som voterat för tryckningen af ett förregående tal af Constant, voro äfven Castelbajac och de la Bourdonnaye, båda två Ultras.

Censuren och desa företag utgöra det allmänaste talämnet. Man har i Drapeau blanc med förundran sett en artikel, under rubrik "Censuren, nyårsgåfva," som commissionen ej förkastat, ehuru han var riktad mot censuren. Deremot skall Gen. Procureuren hafva confiscerat en liten skrift, som följde med Censeuren och kallades: Censurcommissionens utstrykningar (rogueres) i Censeuren. — I stället för Conservateuren utkomma två tidningar: "Defenseur de la Religion" och "Memoires de l'academie des Ignorans;" i stället för Minerve brochurer. "Memoires historiques", som utgafs i st. för Bibliotheque historique, är indragen. Utgifvandet af flera Parisiska tidningar förlägges till Brüssel. — Alla caricaturer hafva försvunnit ur de Parisiska kopparsticksbodarne; men sådana stycken, som föreställa Franska arméens bedrifter, finnas kvar, äfven som porträtter af de Generaler, som anfört arméen, och af de Deputerade, som försvarat nationens frihet.

Det säges, att f. d. Presidenten i Ministercenscillen, Gen. Dessolles, haft privat audience hos Konungen och, på H. M:s egen befallning, frimodigt framställt rikets närvarande läge.

Den högre och lägre polisen är ansenligt förökad. Man kan icke sätta sig på ett offentlig ställe eller begynna ett samtal med någon, utan att en tredje genast kommer, som låtsar läsa avisor eller afficher. Äfven militärpolisen är förstärkt.

England. Vid Bonnybridge i Scotland har en drabbning mellan radicalerna och Yeomanry förefallit d. 5 dennes, Elden varade en stund; ändtligen bragtes radicalerne på flykten af cavalleriet. Fångar och vapen blefvo tagna. I Glasgow hafva oroligheter länge varit och både Yeomanry och reguliera truppar hafva kommit till stadens försvar. Man har sett radicalerna exercera och främmande personer bemäktiga sig smedverkstäder, der de begyut förfärdiga pikar. Antalet af de radikaler, som äro i rörelse i staden och kringliggande byar, skall stiga till 60,000. Elfva medlemmar af det så kallade "provisoriska regeringens utskott" äro arresterade. — I Paisley är äfven ytterst oroligt. Vid Kilsyth har förefallit en drabbning mellan 60 radikaler och 19 husarer; många blefvo blesserade. Alla arbetare afhålla sig från

arbete. — I Greenock har varit ett allvarsamt uplopp d. 8 dennes, då några fångar befriades och deras escort anfölls af pöbeln. Öfver allt letas efter vapen, som ock i mängd skola hittas i hus, skogar och strömmar, sedan radikalerne lidit flere motgångar och bortkastat dem. — Alla dessa underrättelser äro imedlertid tagna ur ministeriella tidningar, hvilka man allmänt påstår ej blott förstöra, utan ofta till och med uppdikta resningar. — I Irland skall lugnet snart vara återställt.

Rättegångarne fortgå, både mot Thistlewoodska conspiratorerna och den stora mängd, som i landsorterna äro anklagade såsom lugnets störare. Jury'erne synas hafva för grundsats att fälla alla. Bland dem, som nyss blifvit förklarade brottslige, äro Sir C. Wolsley och Harrison m. fl.

D. 8 Apr. om aftonen kände man i London redan att 642 parlaments ledamöter voro valde, bland hvilka 490 gamla och 134 nya. 34 val återstå, hvilka resultat då ännu ej voro kända.

Konungen har befallt, att Dess födelsedag skall firas d. 24 Maji, i stället för d. 12 Augusti, då H. M. verkligt är född. Sådant lär ske för fabrikernas skull och icke vara övauligt inom den Kongl. familjen i England.

Italien. Budgetten för Sicilien har blifvit allmänt kungjord i Palermo, och inkomsterna utgjorde för det löpande året 1,637,332 unzer; men utgifterna 1,665,353. Befolkningen är 1,600,000 och hvarje människa betalar således omkring ett unz eller 13 Francs (6½ R. d Sv. b.co). Om ock denna summa är högre än förra årets, så är den dock lägre än i de flesta Europeiska länder. Bland skatterna uptages äfven en tillökning i grandränta, af 10 000 unzer, som främlingar, hvilka på Sicilien besitta fast egendom, måste erlägga. Denna skatt kommer dock att nästa år afskaffas.

Portugal. Det ryktet, att Konungen ej vidare tänker lemna Brasilien, äfvensom det, att oroligheter herrska i Portugal, har blifvit förklaradt för ogrundadt.

Tyskland. Genom en Kongl. Preussisk förordning af d. 2 Mars, äro Grosshandlare-, sidenhandlare och material-handlare-skråna upphäfn, äfvensom Börs corporationen. I deras ställe inrättas ett allmänt "Berlinskt köpmans-embete," bestående af alla handlande och näringsidkare. Endast genom antagande i denna corporation får man alla lagliga rättigheter som näringsidkare.

STOCKHOLMS COURIER

Måndagen den 1 Maji.

Sine ira, studio et metu.

Öfver sista Constitutions-Utskotts betänkande i fråga om ett förändradt representations-sätt. (Insändt.)

Den absolut bästa Statsorganism är, såsom alla idéer, ett mål, hvartill man outhärligen bör sträfva, men som aldrig uphännes. Likasom individen aldrig upnår fullkomligheten, så kan ock samhälls-inrättningen aldrig bringas till den grad af fullkomlighet, att ej för kommande generationers verksamhet skall återstå en oändlighet af förbättringar och reformer.

Genom alla bildade nationers opinion är representativt författning ansedd såsom ett nödvändigt vilkor för en god statsorganism. Men elementerne, som skola utgöra representationen, och dessas organiska förhållande till hvarandra, äro ämnen för stridiga meningar.

De nya stater, som, utan att vara bundne af förut gällande former och inrättningar, börds-prerogativer, privilegier och immuniteter, bildat sig sjelfva genom nya sjelfskapade constitutioner, hafva utan svårighet kunnat i representationen uptaga alla de samhällsmedlemmar, som genom sitt intresse för det helas väl och bestånd äro kvalificerade att i densamma deltaga; och jemväl åt deras representativa system gifva den enhet och öfvervägande tendens till ett

och samma mål, som karakterisera en god sammansättning af nationens representanter.

I de äldre stater, som ej bildat sig genom en fri öfverenskommelse emellan lika fria samhälls-medlemmar och efter en i deras begynnelse klart uttränkt idé; och hvilkas författningar äro att anse mera såsom foster af en slump, af yttre tvingande omständigheter och af redan stadgade olika förhållanden emellan samhälls-medlemmarna; i dessa stater har händt och nödvändigt måst hända, att äfven där folket haft representationsrätt, denna rätt icke sträckt sig till alla samhändsklasser eller varit i ett riktigt förhållande mellan dem fördelad.

Detta förhållande i den första omständigheten inträffar, efter hvad allmänligen är erkänt och uti Constitutions-Utskottets vid sistl. Riksdag afgifna betänkande jemväl medgifves, på Svenska Ständernas sammansättning; men hvad den sednare omständigheten, eller fördelningen af representations-rätten mellan fyra serskilda stånd, angår, har samma Utskott ej ansett sig äga skäl att önska eller föreslå någon rubbning af dessa serskilda delar af den gamla byggnaden. Samma Utskott har således inskränkt sitt bemödande derhän, att till de förut existerande delar foga och med dem införlifva de likartade elementer, som kunna göra anspråk på egen exposition i statsbyggnaden.

Vore statsförfattningen att anse såsom